

cunctisque motibus est acceptus. Sed videndum est, si quo modo ad mores extenditur & ad animum, id autem patebit, si aliquando tales aliqui secundum mores per illam efficiamur. Atqui quod efficiamur, per Olympi moderationem manifestum est: ea nanque abstrahit animam, & quodam modo rapit: raptus verò & abstractio animæ circa morem affectio est. Præterea audientes repræsentationes, omnes efficiuntur etiam sine melodiis & versibus. Cum verò contigerit musicam esse delectabilem, virtutem autem circa lætandum rectè, & amare & odisse. oportet profectò addicere & aslueferi ad nullam rem adedò, vt ad iudicandum rectè & ad gaudendum manufactis moribus, & laudabilibus operibus. Sunt autem rhythmis & melodiis similitudines maximè penes veras naturas iræ, & mansuetudinis ac fortitudinis & temperantiæ, & contrariorum his, & aliorum omnium quæ ad mores pertinent. Patet id ex effectu, mutamus enim animum talia audientes, mos autem dolendi ac lætandi in similibus pròpe est, vt erga veritatem eodem modo se habeat: ceu si quis gaudet imaginem aliquis videns, non propter aliam causam, sed propter formam ipsam, necessarium est huic & aspectum ipsum illius, cuius imaginem contemplantur, esse iocundum. Contingit autem in aliis quidem sensibilibus, nullam existere similitudinem morum: vt in his quæ tactu vel gustu percipiuntur, in his etiam quæ visu, admodum parum, figuræ enim sunt talia, sed ad modicum: & omnes huiuscemodi sensus participant, in super non sunt hæ similitudines morum, sed signa magis, quæ sunt figuræ & colores morum, & sunt hæ à corpore à passionibus. Attamen quantum refert circa horum visionem, oportet pueros non figuras inspicere Pafonis, sed Polygoti: & si quis alter pictor vel statuarius sit moralis. At in melodiis ipsi sunt imitationes morum, & hoc est manifestum, statim enim harmoniarum distincta est natura, ita vt qui audiunt, aliter disponantur, nec eodem modo se habeant ad vnamquamque ipsarum, sed ad quasdam flebiliter & contractè magis: puta ad eam quæ appellatur Lydia mista: ad quasdam verò mollius secundum mentem, ceu ad illas quæ sunt remissæ:

A ἢ χησις αὐτῆς ὅτι παροφιλής· ἀλλ' ὁρῶν, ἐστὶν καὶ πρὸς τὸ ἦθος συμπαίνει, καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν. τὸ το δ' αἰετὴ δὴλον, εἰ ποιοὶ πνευ τὰ ἦθη γιγνώμεθα δι' αὐτῆς. ἀλλὰ μὲν ὅτι γινώμεθα ποιοὶ πνευ, δὴλον διὰ πολλῶν λόγῶν καὶ ἄλλων, οὐχ ἦμιστε δὲ καὶ διὰ τῆς Οὐλύμπου μελῶν. ταῦτα γὰρ ὁμοιομορφίᾳ ποιεῖται τὰς ψυχὰς ἐνδοσιαστικῆς· ὁ δ' ἐνδοσιαστικὸς τῷ πρὸς τὴν ψυχὴν ἦθος πάθος ὅστιν. ἐπὶ δὲ ἀκροάμενος τῆς μιμήσεως, γίγνεται παύτως συμπαθεῖς, καὶ χωρὶς τῆς ῥυθμικῆς καὶ τῆς μελῶν αὐτῆς. ἐπεὶ δὲ συμβέβηκεν ἐπὶ τῶν μουσικῶν τῆς ἡδέων, τὴν δ' ἀφ' ἐπιτῶν πρὸς τὸ χεῖρεν ὁρῶν καὶ φιλεῖν καὶ μισεῖν, δὲ δὴλον ὅτι μνησθῆναι καὶ σιωπῆσαι καὶ μνηδὲν οὕτως, ὡς τὸ κρίνειν ὁρῶν, καὶ τὸ χεῖρεν τοῖς ὁπτικῶσιν ἦθεσι, καὶ ἡ καλῶς παρῆξ ἐστὶν. ἐστὶ δ' ὁμοιομορμία μάλιστα παρὰ τὰς ἀληθείας φύσεσιν ἐν τοῖς ῥυθμοῖς καὶ τοῖς μέλωσιν ὁρῶν καὶ παρὰ τὸ ὅπτιος· ἐπὶ δ' ἀνδρίας καὶ σωφροσύνης, καὶ παύσων ἢ ἐναντίων τούτοις, καὶ τῶν ἄλλων ἡδέων δὴλον ὅτι ἐν τῆς ἔργων, μεταβαλλομένη γὰρ τὴν ψυχὴν, ἀκροάμενος τούτων, ὁ δ' ἐν τοῖς ὁμοιομοῖς ἐπιπρὸς τῶν λυπῶν καὶ χεῖρεν ἔργων ὅτι τῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τὸν αὐτὸν ἔχειν ἔσπον ὅτι, εἰ τις χεῖρεν τὴν εἰκόνα πνὸς θεώμενος, μὴ δὲ ἄλλω αἰτίᾳ, ἀλλὰ διὰ τῆς μορφῆς αὐτῆς, ἀναγκάσθων τούτων καὶ αὐτῶν ἐπιείκην τὴν θεωρίαν, οὐ τὴν εἰκόνα θεωρεῖ ἡδέων ἔστιν. συμβέβηκε δὲ τῆς ἀδῆς τῆς ἐν ἡδέ τοῖς ἄλλοις μνηδὲν ὑποφῆρεν ὁμοιομορμία τοῖς ἦθεσιν ὅτι, ἐν τοῖς ἀπῶσιν καὶ τοῖς γαυστοῖς, ἀλλὰ ἐν τοῖς ὁρετοῖς ἡρέμα γήματα γὰρ ὅτι τοιαῦτα. ἀλλ' ὅτι μικρὸν καὶ παύσων τῆς τοιαύτης ἀδῆσεως κοιναυθῶσιν. ἐπὶ δὲ ἐκ ἐστὶ ταῦτα ὁμοιομορμία τῆς ἡδέων, ἀλλὰ σημεῖα μετὰ τὸν τὰ γινώμενα γήματα καὶ χεῖρεματα τῆς ἡδέων, καὶ ταῦτα ὅστιν τῶ σώματος ἐν τοῖς πάθεσιν. οὐ μὲν ἀλλ' ὅσων διαφέρει καὶ πρὸς τὴν τούτων θεωρίαν, δὲ μὴ τὰ Παύσωνος θεωρεῖν τοῖς νέοις, ἀλλὰ τὰ Πολυγνώστου, καὶ ἐπὶ τις ἄλλος τῆς γραφῶν, ἢ τῆς ἀγαλλματοποιῶν ὅστιν ἡδέων. ἐν δὲ τοῖς μέλωσιν αὐτοῖς ὅτι μιμήματα τῆς ἡδέων, καὶ πῶς ἐστὶ φανερόν. Ἰδῶν γὰρ ἢ τῆς ἀρμονικῶν δέσπιν καὶ ῥυθμῶν ὡς ἀκούοντα, ἄλλως διατίθεσθαι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἔχειν ἔσπον πρὸς ἐκαστὴν αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸς μὲν ἐλάσ ὁδοντικώτερος καὶ σιωπητικώτως μάλλον, ὅτι πρὸς τὴν μῆξον λυσιγῆ καλουμένη· πρὸς δὲ τὰς, μαλακώτερος τὴν δῆλον, ὅτι πρὸς τὰς ἀπειλήσων μῆξον